

[Arbejdsministeren]

Det syvende var at finde en sådan form for udbetaling af de to dyrtidsportioner, der har været indefrosset i den afvigte overenskomstperiode, at de kunne komme til udbetaling på en sådan måde, at lønmodtagerne fik et varigt gode, og at det samtidig havde en positiv effekt på beskæftigelsen, på en måde, der var så lempelig over for erhvervslevet som muligt, og som for det tredje kunne undgå at udløse en forbrugseksplosion til efteråret, der nødvendigvis måtte aktualisere finanspolitiske indgreb.

Endelig: det ottende princip, som finansministeren omtalte, er spørgsmålet om afdæmpning, fastholdelse af afdæmpningen i lønudviklingen. Man kan jo se på tallene, at der rent faktisk har fundet en afdæmpning i lønudviklingen sted siden den økonomiske krises begyndelse og så frem til i dag, og den forelagte løsning vil fastholde denne udvikling. Tager vi årene 1973 og 1974, var lønudviklingen for samtlige arbejdere i Danmark ca. 15 pct. og knap 18 pct., for funktionærer godt 16 pct. og 21 pct. i 1973 og 1974, hvorimod man i de seneste år er kommet ned under 10 pct. i lønudvikling. Ved løsningen er der lagt op til en gennemsnitlig stigning over de to overenskomstår på godt 8 pct., så denne udviklingslinje er blevet fastholdt.

Dette er også et svar til hr. Glistrup, der var inde på spørgsmålet, om de mange løsninger, der har været forsøgt under den økonomiske krise, havde haft det ønskede resultat. Man kan se, at der er sket en klar afdæmpning i løn- og omkostningsudviklingen.

Hr. Glistrup var inde på det synspunkt, at der ikke var sket noget til gavn for de lavestlønnede. Det er ikke rigtigt. Netop for de lavestlønnede er der sket en positiv udvikling i forhold til andre grupper. Tager man Dansk Arbejdsgiverforenings lønstatistik, er det en ubestridelig kendsgerning, at kvinderne – som jo gennemgående på grund af de arbejdsfunktioner, de har, er lavere lønnet end mændene – i denne periode har haft den højeste lønstigning. Det samme gælder for ikke-faglærte i forhold til faglærte. Det gælder for mennesker i provinsen i forhold til mennesker i hovedstadsområdet.

Hr. Poul Schlüter var inde på, at der var sket en unfair – jeg tror, det var udtrykket – en unfair forskelsbehandling i den måde, arbejdsmarkedets parter var blevet informeret på, idet Dansk Arbejdsgiverforening hav-

de måttet vente mere end et døgn på at modtage regeringens forslag til en overenskomstmæssig løsning, hvorimod LO altså havde fået den et døgn tidligere. Jeg ved godt, at hr. Poul Schlüter har disse oplysninger fra dagspressen, men de er ikke desto mindre forkerte. Dansk Arbejdsgiverforening og LO modtog til teknisk gennemgang en skitse til et lovforslag, som end ikke var endeligt tiltrådt i regeringen, på nogenlunde samme tid. Der var tre timers forskel. Jeg håber, hr. Poul Schlüter har så meget storsind, at han ikke vil optage en tidsforskel på tre timer som udtryk for en mangel på fairness i forhold til de to organisationer. Det er klart, at da det endelige lovforslag forelå, fik begge parter og andre parter på arbejdsmarkedet forslaget tilstillet samtidig.

Flere ordførere har været inde på spørgsmålet om ferien, både på en positiv og på en mere negativ måde. Den mest negative var skuffende nok hr. Melchior, som forestillede sig, at man kunne erstatte to dyrtidsportioner, hvis omkostning jo i gennemsnit er 2,6–2,7 pct., med en ferieforbedring på 1½ pct. Hvad ville hr. Melchior så have brugt den sidste halvdel af dyrtidsportionerne til, hvis det var denne løsning, man forestillede sig? Tror hr. Melchior, at det ville blive opfattet som fair af lønmodtagerne, hvis man ikke havde gennemført en forlængelse af ferien svarende til dyrtidsportionerne, når man tager det som et gennemsnit? Det er måske også svært for folk at forstå det rimelige i, at fire ugers ferie koster 10 pct., hvorimod den femte uge kun skulle koste 1½ pct. og ikke 2½ pct. Jeg tror, selv hr. Melchiors overtalelsesevner ville være forgæves med hensyn til rimeligheden i dette.

Andre ordførere har været inde på det på en anden måde, idet man har rejst det spørgsmål: giver denne løsning med en uges ekstra ferie egentlig dækning for de lavestlønnede på arbejdsmarkedet. Man må erkende, at det gør den ikke, og det er da også derfor, regeringen ikke alene har foreslået ferieløsningen for de lavtlønnede, men også fundet det rimeligt, at der både i første overenskomstår med garantibetalingsforhøjelsen og i andet overenskomstår med den særlige pulje på 225 mill. kr. er afsat beløb til sikring af de lavest lønnede, sådan at der er sikret de lavest lønnede på arbejdsmarkedet både